

Rep. Nr. 39/15

*

NB-014-14
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
beslissing van 14
december 2015

*

Beroep tegen de
beslissing van de
Kamer van eerste
aanleg van 22 oktober
2014

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : A..., met maatschappelijke zetel te XXXX

Appellante, die wordt vertegenwoordigd door mr. B... loco Mr. C..., advocaten, met kantoor te XXXX.

Tegen :

RIZIV - Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dhr. D..., verpleegkundige-controleur, en mevr. E..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 27 oktober 2015 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de Dgec;
- de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 22.10.2014, ter kennis gegeven met een aangetekende brief van 29.10.2014;
- het verzoekschrift tot hoger beroep van 27.11.2014, ontvangen ter griffie op 28.11.2014;
- de besluiten van geïntimeerde dd. 17.02.2015, neergelegd ter griffie op 19.02.2015;
- de besluiten van appellante dd. 06.03.2015, ontvangen ter griffie op 09.03.2015;
- de oproepingsbrieven van 17.07.2015.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 27 oktober 2015:

- mr. B... in de uiteenzetting van de middelen en besluiten namens appellante;
- mevr. E... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en besluiten namens de geïntimeerde;
- dhr. D... in de uiteenzetting van het technische luik van de besluiten namens de geïntimeerde.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden daarna gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 24 november 2015 waar de zaak verder in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op 14 december 2015.

1. VOORWERP VAN HET GESCHIL

Geïntimeerde voerde een onderzoek uit naar de realiteit en conformiteit van de verstrekkingen die de A... aan de verplichte ziekteverzekering heeft aangerekend, of laten aanrekenen.

Het A...heeft in de periode van 1/5/2009 tot 31/8/2010 (ten vroegste ingediend bij de V.l. op 25/06/2009) de volgende onregelmatigheid begaan betreffende de reglementering van de verplichte ziekteverzekering:

Het attesteren en innen van niet-conforme verstrekkingen via verzamelgetuigschriften voor verstrekte hulp, meer bepaald het attesteren van de verstrekkingen 425272 of 425670 (forfait A) en 425294 of 425692 (forfait B) daar waar de graad van afhankelijkheid gesteld in de Nomenclatuur niet werd bereikt en niet voldaan is aan de bepalingen van Art.8 §1, 1° II of Art.8 §1, 2° II.

Reglementaire basis :

Artikelen 2n en 73bis, 2° van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 en op artikel 8, §1 van de Nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen.

Bij 9 verzekerden was er sprake van een overscoring van de evaluatie (KATZ) schaal :

- * Bij 4 verzekerden werd er een Forfait B aangerekend daar waar er slechts een Forfait A mocht aangerekend worden.
- * Bij 1 verzekerde werd er een Forfait B en een Forfait A aangerekend daar waar er slechts 7 toiletten mochten aangerekend worden.
- * Bij 4 verzekerden werd er een Forfait A aangerekend daar waar er slechts 7 toiletten mochten aangerekend worden.

Het betreft 2.458 verstrekkingen voor een bedrag van € 29.574,02, na toepassing van de verschilregel.

2. Betwiste beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 22.10.2014

De Kamer van eerste aanleg verklaarde de vordering van de Dgec ontvankelijk en gegrond.

De Kamer van eerste aanleg veroordeelde huidig appellante tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, zijnde € 29.574,02.

De Kamer van eerste aanleg veroordeelde huidig appellante eveneens tot de betaling van een administratieve geldboete van € 1.375 (€ 250 x 5,5 opdecimen).

Het is deze beslissing die thans wordt betwist.

Appellante betaalde op 31.12.2014 het bedrag van € 30.949,02 (= € 29.574,02 + € 1.375) aan het RIZIV.

BEROEPSGRIEVEN

1. Standpunt van appellante

De appellante voelt zich gegriefd door de bestreden beslissing en roept volgende grieven in:

- De schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; inzonderheid de motiveringsplicht, de gebrekkige bewijsvoering en het rechtszekerheidsbeginsel
- De schending van het beginsel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechtsinstantie
- Het feit dat de verschillende tenlasteleggingen niet bewezen zijn, en dat het herevalueren van iemands afhankelijkheidsgraad, de test van de redelijkheid niet kan doorstaan ;
- Dat (specifiek) bepaalde patiënten in strijd met de realiteit door de inspecteurs-verplegers ondergescoord werden in de KATZ-schaal.
- Dat gelet op de goede trouw van appellante, in geen geval een administratieve geldboete kan worden opgelegd.

Appellante vraagt dat de Kamer van beroep zou oordelen als volgt:

De bestreden beslissing teniet te doen in al haar onderdelen en aldus:

In hoofdorde de vordering van geïntimeerde onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;

In ondergeschikte orde geen administratieve geldboete op te leggen;

In meest ondergeschikte orde en voor zover de vordering van geïntimeerde tot terugbetaling en de vordering tot betaling van een administratieve geldboete gegrond zou worden verklaard, overeenkomstig de bepalingen van het Sociaal Strafwetboek een administratieve geldboete van € 25 tot € 250 op te leggen en deze geldboete met uitstel op te leggen;

...

2. Standpunt van de geïntimeerde

Geïntimeerde vraagt dat de Kamer van beroep het beroep ongegrond zou verklaren en bijgevolg de beslissing *a quo* te bevestigen.

3. Beoordeling

3.1. De algemene beginselen

3.1.1. De geïntimeerde merkt terecht op dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen als dusdanig niet toepasselijk is op de procedure die gevoerd wordt door de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle. Deze procedure wordt immers gevoerd van zodra er een materiële vaststelling is van een inbreuk op de bepalingen van de nomenclatuur. Deze procedure wordt ingesteld krachtens de wet zelf, van zodra een inbreuk wordt vastgesteld. Het gaat in casu niet om een éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van het bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor een bestuurde.

3.1.2. Dit middel is bovendien niet gegrond nu in het verzoekschrift van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle uitdrukkelijk werd verwezen naar het onderzoek dat door de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle werd neergelegd ter griffie, inzonderheid de synthesesnota nr. E/XXXX . In deze synthesesnota wordt zeer duidelijk per inbreuk de wettelijke bepaling in extenso weergegeven. Tevens wordt verwezen naar de gevalsbespreking en wordt er weergegeven waarop de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle zich steunt. De synthesesnota is zeer duidelijk gemotiveerd.

3.1.3. Ten onrechte stelt de appellante dat door de geïntimeerde het rechtszekerheidsbeginsel en/of het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Volledig ten onrechte stelt de appellante dat de adviserende geneesheren agenten zouden zijn van het RIZIV. Was er al dus een vertrouwen gewerkt,- wat niet het geval is -, dan nog was het vertrouwen niet gewekt door de geïntimeerde en is de vertrouwensleer dus niet van toepassing.

3.1.4. De geïntimeerde heeft bovendien gelijk dat het rechtszekerheidsbeginsel en bij uitbreiding de vertrouwensleer geen toepassing kan vinden contra legem (zie en vgl. Cass. 1 maart 2010, *Arr.Cass.* 2010, nr. 139, hier navolgbaar).

3.1.5. Bovendien wenst de Kamer van Beroep aan te stippen dat de appellante volledig verkeerd de rol en de bevoegdheid van de adviserende geneesheren inschat. De bepaling dat het formulier tot staving van de aanvraag tot forfaitaire honoraria, dat door de verpleegkundige moet worden ingevuld, aan de adviserend geneesheer moet worden bezorgd, en dat de tegemoetkoming lastens het stelsel van de ziekteverzekering alleen verschuldigd is behoudens verzet van de adviserend geneesheer of het Nationaal college van adviserende geneesheren, heeft alleen betrekking op de tegemoetkoming van de ziekteverzekering in de desbetreffende verstrekkingen. In rechte kan daaruit geenszins worden uit afgeleid dat, bij gebrek aan dergelijk verzet, de nomenclatuur correct werd toegepast door de verpleegkundigen (zie en vgl. R.v.St., 29 juni 2004, nr. 133.337, www.raadvanstate.be , hier navolgbaar).

3.1.6. Ten onrechte stelt de appellante dat er in onderhavig dossier er sprake zou zijn van een gebrekkige bewijsvoering. Er is in de eerste plaats de vaststellingen gedaan door de inspecteurs-verplegers zelf. Deze personen zijn bevoegd om vaststellingen te doen en zijn uitermate vertrouwd met de evaluatie van de Katz-schalen. Daarnaast werden verschillende verzekerden verhoord en werden er nog eens verschillende huisartsen verhoord in verband met de overscoring van de evaluatieschaal. De appellante kan onmogelijk blijven voorhouden dat het onderzoek vluchtig werd gevoerd.

3.1.7. Terecht stelt de geïntimeerde dat de belangrijkste eerste daad van onderzoek deze is van het persoonlijk contract dat de inspecteur of de controleur heeft met de betrokken verzekerden en zijn omgeving waarbij door anamnese en door de visu vaststellingen

een eigen score wordt gegeven. De geïntimeerde merkt bovendien terecht op dat om de objectiviteit maximaal te garanderen, in het belang van de appellante zelf, steeds de meest gunstige score werd weerhouden tussen deze van de huisarts én deze door de inspecteur of controleur. Bovendien werd de geïntimeerde in de persoon van verpleegkundigen en de regioverantwoordelijke van A... steeds gehoord nopens deze overscore.

3.2. Het recht op een eerlijk proces

3.2.1.. Ten onrechte stelt de appellante dat het recht op een eerlijk proces werd geschonden in de zin van artikel 6 van het EVRM. De Kamer van Beroep wenst vooreerst te stellen dat het recht op een eerlijk proces op tegenspraak gewezen en het recht op een onpartijdige rechter gelden als algemene rechtsbeginselen ten aanzien van elke jurisdictionele beslissing. Het beginsel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid is vanzelfsprekend ook van toepassing op de Kamer van Beroep die kennis neemt van dit dossier.

3.2.2. Overeenkomstig artikel 144 § 1 van de Z.I.V.-wet 1994 worden bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle Kamers van eerste aanleg en Kamers van beroep ingesteld. De kamer van eerste aanleg is krachtens de wet samengesteld uit een door de Koning benoemde stemgerechtigde voorzitter (magistraat of eremagistraat) en twee stemgerechtigde leden, artsen, benoemd door de Koning op de kandidaten door de verzekeringsinstellingen voorgedragen, als werkende leden en twee stemgerechtigde leden benoemd door de Koning uit de kandidaten voorgedragen door de groepen representatieve organisaties/verenigingen van zorgverleners/verzorgingsinstellingen als werkende leden. De Kamer van Beroep is krachtens de wet samengesteld uit een door de Koning benoemde magistraat (of eremagistraat), als werkend lid, en twee leden, artsen, met raadgevende stem, benoemd door de Koning uit de kandidaten door de verzekeringsinstellingen, als werkende leden én twee leden, met raadgevende stem, benoemd door de Koning uit de kandidaten voorgedragen door de groepen representatieve organisaties/verenigingen van zorgverleners/verzorgingsinstellingen als werkende leden.

3.2.3.. De voordracht door de Koning uit lijsten voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en de groepen representatieve organisaties van zorgverleners en/of verzorgingsinstellingen

impliceert niet dat de leden van de Kamer van eerste aanleg en van de Kamer van Beroep zouden zetelen als vertegenwoordigers van deze instellingen. De leden zetelen in hun persoonlijke naam en leggen als lid van de Kamer van eerste aanleg of van de Kamer van Beroep de bij decreet van 20 juli 1831 voorgeschreven eed af betreffende de naleving van de wet (artikel 145, § 9 van de Z.I.V.-wet van 1994). Bovendien is bij de wet bepaald dat hun mandaat onverenigbaar is met dat van lid van het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (artikel 145, § 2, tweede lid Z.I.V.-wet 1994).

3.2.4. Het geheel van de voormelde bepalingen en uitgangspunten in zake de benoeming, de samenstelling en het mandaat van de leden van de Kamer van Eerste aanleg en van de Kamer van Beroep staat garant voor de onafhankelijkheid van de beide Kamers ten aanzien van beide partijen in deze zaak.

3.2.5. Het argument van de appellante dat de Kamers van eerste aanleg en deze van Beroep zouden zijn opgericht in de "schoot" van het RIZIV strookt niet met de bepalingen van de wet. In artikel 144, § 1 van de Z.I.V.-wet 1994 wordt enkel vermeld dat deze kamers worden ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle. In geen geval maken de Kamers deel uit van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle.

3.2.6. Het feit dat de terugbetaling die ten laste van appellante kan worden opgelegd, ten goede komt aan het RIZIV (in het algemeen belang), is evenmin een reden om deze Kamers met het RIZIV te vereenzelvigen;

3.2.7. Het feit dat de zittingen van de administratieve rechtscolleges in de gebouwen van het RIZIV plaatsvinden, brengt de onafhankelijkheid van de administratieve rechtscolleges niet in het gedrang (zie en vgl. R.v.St. 29 juni 2004, nr. 133.338, www.raadvanstate.be , hier navolgbaar).

3.3. De bewijslast

3.3.1. De appellante heeft gelijk door te stellen dat het aan de Dienst behoort om het bewijs te leveren van de inbreuken die aan appellante ten laste worden gelegd.

3.3.2. Alleen het proces-verbaal van vaststelling heeft een bijzondere bewijswaarde, doch enkel en alleen voor wat de materiële vaststellingen betreft gedaan door de geneesheren-inspecteurs. De bijzondere bewijswaarde kleeft niet aan de afleidingen of interpretaties van de nomenclatuur.

3.3.3. De verklaringen afgelegd door de verzekerden in de processen-verbaal hebben evenmin een bijzondere bewijswaarde. Deze verklaringen dienen door de Kamer van Beroep te worden getoetst aan de waarachtigheid. Daarmee dient rekening te worden gehouden met de o.a. de "medische" toestand van de verzekerden en de "afhankelijkheid" van deze verzekerden, die in casu worden verzorgd door de verpleegkundigen in dienst van appellante. Op zich vormt een verklaring van een verzekerde geen bewijs van de inbreuk. Deze moet altijd getoetst worden per geval.

3.3.4. Het argument van appellante dat met bepaalde verklaringen van verzekerden geen rekening kan worden gehouden omdat deze verzekerden oud, en/of dementerend zouden zijn, kan slechts deels aanvaard worden. Terecht merkt de geïntimeerde op dat een beginnende dementie niet inhoudt dat de verzekerden onbekwaam zijn. Bovendien is het zo dat het gaat om thuisverpleging. Er dient dan ook aangenomen te worden dat de verzekerde patiënten een hoge graad van zelfredzaamheid bezaten en voldoende geestelijk gezond om verklaringen af te leggen met kennis van zaken.

3.4. De verschillende tenlasteleggingen

3.4.1. Algemeen

- 3.4.1.1. Het argument van de appellante, dat het "herevalueren" van de toestand van een patiënt in het verleden 'de test van de redelijkheid' niet kan doorstaan, kan niet worden aanvaard.
- 3.4.1.2. Terecht stelt de geïntimeerde dat de controle door de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en controle per definitie een 'a posteriori' controle is. Dit volgt uit de regelgeving zelf.
- 3.4.1.3. De geïntimeerde heeft het ook bij het rechte eind dat de verpleegkundige-controleurs van het RIZIV specifiek zijn opgeleid voor de vaststellingen, zijnde de controles door te voeren. Het door de appellante geopperde verweer dat de verzekerden niet op hun

gemak zouden zijn, wordt niet gestaafd door objectieve elementen.

3.4.1.4. De geïntimeerde wijst er tevens op dat de ondervraagde huisartsen werden gevraagd een blanco-Katzschaal in te vullen, specifiek met de richtlijnen toepasselijk op deze schaal. Bovendien heeft de geïntimeerde gelijk dat de score van de huisarts nooit een doorslaggevend element is, doch één van de vele bewijselementen, naast de vaststellingen gedaan door de verpleegkundigen-inspecteurs.

3.4.1.5. Aan de hand van de uitvoerige gevalsbespreking staat het eveneens vast dat bij het formuleren van de uiteindelijke tenlastelegging, bij enige twijfel na het aftoetsen van de score van de zorgverlener, de verklaringen van de verzekerden zelf, de score vastgesteld door de verpleegkundige-inspecteurs en deze van de huisarts, steeds door de geïntimeerde rekening werd gehouden met de hoogst mogelijk score van afhankelijkheid. Bij de minste twijfel werd de hogere score weerhouden in het voordeel van de appellante.

3.4.2. Specifiek

3.4.2.1. De grieven van de appellante in verband met de inschaling van de verzekerde mevrouw F...kunnen niet worden aangenomen. De Kamer van Beroep stelt vooreerst vast dat de verklaring van de behandelend geneesheer, dokter G... (stuk nr. 2 bundel appellante) die door de appellante wordt voorgelegd, duidelijk ter wille van appellante werd ondertekend. De verklaring werd volgens dit stuk in februari 2011 opgemaakt, terwijl dezelfde geneesheer in het proces-verbaal van verhoor dd. 11 februari 2011 een score van 3-3-2-2-1 gaf voor de verschillende items.

De Kamer van Beroep stelt aan de hand van de verklaringen van de verzekerde (proces-verbaal dd. 14 december 2010) vast dat in geen geval voor het item verplaatsen een score van 3 kon worden gegeven. Zij stapt immers buiten huis met een wandelstok. Tevens ontkent de verzekerde dat zij niet alleen naar het toilet kan gaan.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht opgemerkt dat uit het verpleegdossier zelf blijkt dat aan de verzekerde geen toilet meer werd toegediend in het weekend.

In het proces-verbaal van vaststelling werd dan ook terecht geoordeeld dat voor de periode van 28 juli 2009 tot 2 oktober 2010 door de appellante geen forfait A kon worden aangerekend.

- 3.4.2.2. Voor de verzekerde H... wenst de Kamer van Beroep met de meeste omzichtigheid de door de appellante voorgelegde verklaring van dokter I... in aanmerking te nemen (stuk nr. 9 bundel appellante). Ook deze verklaring werd duidelijk opgesteld ter wille van appellante. De Kamer van Beroep stelt immers vast dat in een proces-verbaal van verhoor dd. 11 februari 2011 dokter J... als behandelend huisarts van de verzekerde optrad (en dit vanaf 2009).

In de bestreden beslissing werd terecht (punt 4.3.2.) gesteld dat de verzekerde in zijn eigen verklaring (proces-verbaal van verhoor dd. 19 oktober 2010) zelf verklaarde niet incontinent te zijn.

De Kamer van Beroep bevestigt de overweging van de Kamer van Eerste Aanleg dat voor de periode van 1 mei 2009 tot 9 december 2009 geen forfait B kon worden aangerekend door de appellante.

- 3.4.2.3. Wat de verzekerde K... betreft stelt de appellante volledig ten onrechte dat het criterium verplaatsing door haar correct werd ingeschaald. Op basis van de eigen verklaring van de verzekerde dd. 14 december 2010 blijkt duidelijk dat de verzekerde zich kon verplaatsen, weliswaar met behulp van een stok om te wandelen in het huis. Deze verklaring werd trouwens bevestigd door de huisarts, dokter L... in haar verklaring afgelegd in het proces-verbaal van verhoor dd. 25 maart 2011.

Terecht werd dan in de bestreden beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg gesteld dat voor de periode van 19 augustus 2009 tot 24 mei 2010 geen forfait A kon worden aangerekend door de geïntimeerde.

- 3.4.2.4. Wat de verzekerde M... betreft, wenst de Kamer van Beroep dezelfde bedenking te maken met de verklaring a posteriori afgelegd door de behandelend geneesheer van deze verzekerde, zijnde dokter N... (stuk nr. 18 bundel appellante). Ook deze verklaring werd duidelijk ter wille van appellante afgelegd. Dit blijkt trouwens zeers duidelijk uit het feit dat in de geschreven verklaring expliciet wordt toegegeven dat de score van de Katz-schaal tijdens het verhoor van de Dienst medisch correct was.

Op basis van de verklaring van de familiale helpster (proces-verbaal van verhoor dd. 18 januari 2011 van mevrouw O...) blijkt duidelijk dat het criterium "verplaatsing" door de appellante werd overschoord.

Terecht stelt de appellante daarentegen dat de score gegeven door de verpleegkundige inspecteur voor het toiletbezoek van 2 kan betwijfeld worden. Aan de hand van de samenlezing van de verklaring van de zorgverlener P... en familiale helpster, mevrouw O..., is de Kamer van Beroep van oordeel dat voor het kleden en reinigen volledige hulp nodig was.

Voor deze verzekerde is de tenlastelegging onvoldoende bewezen. De beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg wordt **op dat punt** hervormd.

- 3.4.2.5. De Kamer van Beroep stelt vast dat ook voor de verzekerde Q... de appellant een stuk neerlegt van de behandelende geneesheer, dokter R...(stuk nr. 22 bundel appellant) dat duidelijk ter wille van appellante werd opgesteld. In tegenstelling tot hetgeen de appellant beweert, werd de huisarts in zijn verhoor dd. 11 februari 2011 wel vertrouwd gemaakt met de richtlijnen van het RIZIV voor het invullen van de KATZ-schaal.

De verklaring van de huisarts in zijn proces-verbaal van verhoor dd. 11 februari 2011 komt overeen met de verklaring van de echtgenote van de verzekerde, dat

haar echtgenoot zich kan verplaatsen, doch met veel moeite.

Terecht werd in de bestreden beslissing gesteld dat de interpretatie van het item "verplaatsen" door de appellante anders wordt ingevuld. Het feit dat er periodes zijn dat de verzekerde niet zelf uit het bed kan, impliceert niet dat de verzekerde "volstrekke" hulp nodig heeft, zoals vermeld in de criteria bij de KATZ-schaal.

De geïntimeerde heeft dan ook gelijk dat het criterium "verplaatsen" ten onrechte werd overschoord en dat voor de periode van 12 februari 2010 tot 31 augustus 2010 voor deze verzekerde geen forfait A kon worden aangerekend.

- 3.4.2.6. De Kamer van Beroep stelt vast dat ook voor de verzekerde S... de appellant een stuk neerlegt van de behandelende geneesheer, dokter T...(stuk nr. 26 bundel appellant) dat duidelijk ter wille van appellante werd opgesteld. Dit stuk werd zogenaamd in februari 2011 opgesteld, dit terwijl dezelfde geneesheer in haar verklaring in het proces-verbaal van verhoor dd. 11 februari 2011 de score 4-4-?-2-1-2.

Uit zowel de verklaring van de zorgverlener, mevrouw L... als de verklaring van de echtgenoot van de verzekerde, de heer U..., blijkt duidelijk dat de verzekerde zich kan verplaatsen, doch met behulp van een stok. De echtgenoot verklaarde tevens dat de verzekerde zelfstandig kan opstaan uit bed en de zetel. Het item "verplaatsen" werd dan ook duidelijk overschoord.

Terecht stelt de geïntimeerde dat het pseudocodenummer 426856 staat voor een niet vergoedbare verstrekking en dan ook niet in aanmerking genomen werd bij het berekenen van de verschilregel.

In de bestreden beslissing werd de tenlastelegging voor deze verzekerde correct weerhouden;

3.4.2.7. De Kamer van Beroep is van oordeel dat de tenlastelegging voor wat betreft de prestaties aangerekend voor de verzekerde V... genoegzaam bewezen zijn aan de hand van de eigen verklaringen van de verzekerde zelf, en deze bevestigd door de schaal ingevuld door de behandelende huisarts, dokter W... in het proces-verbaal van verhoor dd. 11 februari 2011.

Terecht werd in de bestreden beslissing van de kamer van eerste aanleg ook gesteld dat ook de zorgverlener van deze verzekerde verklaarde dat de verzekerde overdag alleen naar het toilet ging.

De bestreden beslissing kan dan ook bevestigd worden dat voor deze verzekerde voor de periode van 24 augustus 2009 tot 31 augustus 2010 geen forfait B kon worden aangerekend.

3.4.2.8. De Kamer van Beroep stelt vast dat ook voor de verzekerde X... de appellante een stuk neerlegt van de behandelende geneesheer, dokter Y...(stuk nr. 33 bundel appellant) dat duidelijk ter wille van appellante werd opgesteld. Dit stuk werd blijkbaar in juli 2011 opgesteld, dit terwijl dezelfde geneesheer in zijn verklaring in het proces-verbaal van verhoor dd. 04 februari 2011 de score 4-4-2-2-2-2 geeft.

Terecht werd in de bestreden beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg gesteld dat de score gegeven door de huisarts in het proces-verbaal van verhoor wat de rubrieken "toiletbezoek" en "continentie" betreft, volledig overeenstemt met de verklaring afgelegd door deze verzekerde zelf.

Terecht werd in de bestreden beslissing geoordeeld dat voor de periode van 20 augustus 2009 tot 1 augustus 2010 geen forfait B kon worden aangerekend door appellante voor deze verzekerde.

3.4.2.9. Uit de eigen verklaringen van de verzekerde, mevrouw Z... blijkt duidelijk dat het item "toiletbezoek" door de appellante duidelijk werd overschoord.

Terecht stelt de geïntimeerde immers dat voor het item

“toiletbezoek” een score van 3 slechts kan gegeven worden als er hulp nodig is voor 2 van de drie items (verplaatsing, reinigen en kleden). Voor reinigen is dit zeker. Voor kleden blijkt dat niet uit de verklaring van de verzekerde zelf.

De score van 2 voor het toiletbezoek werd ook vastgesteld aan de hand van het controlebezoek van de Verzekeringsinstelling zelf van 8 juli 2010.

In de bestreden beslissing werd terecht geoordeeld dat voor deze verzekerde geen forfait A kon worden aangerekend door de appellante.

3.4.2.10. De tenlastelegging is dan ook genoegzaam bewezen ten aanzien van de verzekerden F..., H..., K..., Q..., S..., V..., X...en Mevrouw Z....

De tenlastelegging is niet bewezen ten aanzien van de verzekerde M....

Het bedrag dat ten onrechte werd aangerekend, rekening houdend met het bewijs van de tenlastelegging voor de in de eerste paragraaf genoemde verzekerden en rekening houdend met de verschilregel bedraagt **27.406,97 €**.

Het hoger beroep is dan ook slechts zeer gedeeltelijk gegrond voor wat betreft de terugvordering van de onverschuldigde aangerekende prestaties.

3.4.3. Ten aanzien van de opgelegde administratieve geldboete

3.4.3.1. De Kamer van Beroep is van oordeel dat de in de bestreden beslissing van de kamer van eerste aanleg de opgelegde boete passend werd opgelegd.

3.4.3.2. Ten onrechte beroept de appellante zich op de goede trouw. Hierboven werd reeds aangetoond dat in vele gevallen manifest werd overschoord bij het opstellen van de Katz-schalen. Dit gaf aanleiding tot het aanrekenen van niet-conforme verstrekkingen en bezwaart de middelen ter beschikking gesteld van het

RIZIV.

- 3.4.3.3. De Kamer van Beroep wenst hierbij op te merken dat de sanctie trouwens licht is, in vergelijking met de veel hogere sancties die vóór de inwerkingtreding van het sociaal strafwetboek op dergelijke inbreuken van toepassing was.
- 3.4.3.4. Er zijn evenmin redenen om de opgelegde geldboete met uitstel toe te staan.
- 3.4.3.5. Het hoger beroep met betrekking tot dit middel is derhalve ongegrond.

*
* *

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Ontvangt het hoger beroep en verklaart het **slechts zeer gedeeltelijk gegrond voor wat betreft de weerhouden tenlastelegging ten aanzien van prestaties aangerekend aan één verzekerde en het bedrag van de terugvordering:**

Opnieuw wijzende op dat punt :

Verklaart de tenlastelegging niet bewezen ten aanzien van de prestaties aangerekend aan de verzekerde M....

Vermindert het bedrag van de terugvordering tot een bedrag van **27.406,97 €**.

Bevestigt de beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg voor het overige, inclusief de veroordeling tot betaling van een administratieve geldboete van 250,00 € x 5,5 (opdecimen), hetzij 1.375,00 €.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 14 december 2015 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- De heer Vincent DOOMS, Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Vincent DOOMS

De Kamer van beroep de kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Vincent DOOMS, magistraat-Voorzitter, en dokter Marc DUBOIS en dokter Eva TRAEY, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Ingrid NOLIS en mevrouw Miek PEETERS, vertegenwoordigers van de representatieve verenigingen van het verpleegkundigen; de leden-geneesheren en leden-verpleegkundigen hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.